

*Szonett a magas hegyek szépségeiről,
s ez ihleti a költőt,
midőn a kedvest megrázza
a magasfeszültségű távíró vezeték*

*Hegyek! Hósipkások! Vad meredélyek! Romok!
lavina, mely súlyos tejfehérjével temet
élőt, dobbanót túlvilági csendre, melyet
csak dermesztő porhó övez s mordonok*

*a mély, némasággal telt völgyek, kötelek
drótból, melyeken villamosság fut át,
miként rajtad, édes, ha megmarkolod hibátlan,
parázs fémjét, s felfénylenek a telek*

*ezüstragyogásai ködös szemedben, s nicsak,
vad szikrák törnek ki pelyhez füleden,
szemedből is a fényes villám kicsap,*

*és összerázkódogol ezer wattosan és tüzesen,
ajzottan szétnyílsz, mint zsebben a bicsak,
s már érzed, jobb volt neked Tiszafüreden.*

3.

*Lecsapódnak nyelvemen a szavak
lenyelnem nem, szétköpnöm sem lehet,
a rögök, mint a döglött tengerek,
sósan megmerednek a hó-üllő alatt -*

*gondolataim is megalvadnak.
Váladékként verődnek szanaszét
tőlem, s rend-prizmába fúrnak - beléd
- gondolataimat rendbe raktad.*

*Tudhatom, okos metafizikád
nem eszköz, hanem maga a világ.
Önmagaddá formálsz mindeneket.*

*Ha szeretsz, már magadtól független.
S ha már így alakult, ne csak engem,
Öngyilkos szerelmünket is szeresd.*